

Trybunał (szósta izba) w postanowieniu z dnia 9 marca 2023 r. odrzucił odwołanie jako w części oczywiście niedopuszczalne, a w pozostałej części oddalił je jako bezzasadne oraz obciążył stronę wnoszącą odwołanie własnymi kosztami.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia)
w dniu 16 stycznia 2023 r. – XXX/État belge, zastępowane przez Secrétaire d'État à l'Asile et la
Migration**

(Sprawa C-14/23, Perle)

(2023/C 134/05)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: XXX

Strona przeciwna: État belge, zastępowane przez Secrétaire d'État à l'Asile et la Migration

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle art. 288 [TFUE], art. 14 i 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 3, 5, 7, 11, 20, 34, 35 i 40 dyrektywy 2016/801 Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/801 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu prowadzenia badań naukowych, odbycia studiów, szkoleń, udziału w wolontariacie, programach wymiany młodzieży szkolnej lub projektach edukacyjnych oraz podjęcia pracy w charakterze au pair (wersja przekształcona)⁽¹⁾ i jej motywów 2 i 60, zasady pewności prawa i przejrzystości, możliwość odrzucenia wniosku o pobyt przyznana państwu członkowskiemu na mocy art. 20 ust. 2 lit. f) dyrektywy, aby mogła być realizowana przez to państwo, musi być wyraźnie przewidziana w jego ustawodawstwie? Jeśli tak, to czy w jego ustawodawstwie muszą być określone poważne i obiektywne podstawy?
- 2) Czy rozpatrzenie wniosku o wizę studencką wymaga od państwa członkowskiego weryfikacji woli i zamiaru studiowania cudzoziemca, chociaż art. 3 dyrektywy definiuje studenta jako osobę, która została przyjęta do instytucji szkolnictwa wyższego, i chociaż podstawy odrzucenia wniosku określone w art. [20 ust. 2 lit. f) tej dyrektywy] są fakultatywne i nie mają wiążącego charakteru, podobnie jak te określone w art. [20 ust. 1] dyrektywy?
- 3) Czy art. 47 Karty praw podstawowych, zasada skuteczności i art. 34 ust. 5 dyrektywy 2016/801 wymagają, aby ustanowiony w prawie krajowym środek zaskarżenia od decyzji o odrzuceniu wniosku o przyjęcie na terytorium celem studiowania umożliwiał sądowi zastąpienie oceny dokonanej przez organ administracji własną oceną i zmianę decyzji tego organu, czy też wystarczająca jest kontrola zgodności z prawem pozwalająca sądowi na wytknięcie niezgodności z prawem, w szczególności oczywistego błędu w ocenie, poprzez stwierdzenie nieważności decyzji organu administracyjnego?

⁽¹⁾ Dz.U. 2016, L 132, s. 21.

**Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 30 listopada 2022 r. w sprawie
T-698/16, Trasta Komerbanka i in./EBC, wniesione w dniu 15 lutego 2023 r. przez Trasta
Komerbanka AS**

(Sprawa C-90/23 P)

(2023/C 134/06)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Trasta Komerbanka AS (przedstawiciel: O. Behrends, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Europejski Bank Centralny (EBC), Republika Łotwy, Komisja Europejska, Ivan Fursin, Igors Buimisters, C & R Invest SIA, Figon Co. Ltd, GCK Holding Netherlands BV, Rikam Holding SA

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie nieważności decyzji EBC ECB/SSM/2016–52990WIP0INFDJWTJ81/2 WOANCA-2016–0005 z dnia 11 lipca 2016 r. (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”) w odniesieniu do wnoszącego odwołanie;
- obciążenie EBC kosztami poniesionymi przez wnoszącego odwołanie i kosztami postępowania; oraz
- w zakresie, w jakim Trybunał nie jest właściwy do orzekania w niniejszej sprawie, przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi trzy zarzuty.

Zarzut pierwszy, dotyczący tego, że Sąd dopuścił się kilku błędów w związku z kwestią reprezentacji wnoszącego odwołanie, którą Trybunał (wielka izba) zbadał w swoim wyroku z dnia 5 listopada 2019 r., EBC i in./Trasta Komerčbanka i in. (C-663/17 P, C-665/17 P i C-669/17 P, EU:C:2019:923).

Wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd niesłusznie oddalił twierdzenie wnoszącego odwołanie dotyczące braku doręczenia mu przez EBC zaskarżonej decyzji, ponieważ Sąd zniekształcił w tym względzie okoliczności faktyczne sprawy i nie uwzględnił skutków stwierdzenia Trybunału w pkt 72 wyroku z dnia 8 lipca 1999 r., Hoechst/Komisja (C-227/92 P, EU:C:1999:360).

Wnoszący odwołanie twierdzi ponadto, że Sąd błędnie odrzucił jego twierdzenie dotyczące braku reprezentacji wnoszącego odwołanie w trakcie postępowania prowadzącego do wydania zaskarżonej decyzji. Sąd zniekształcił okoliczności faktyczne sprawy nie biorąc pod uwagę, że zaskarżona decyzja wyraźnie stwierdza, że wnoszący odwołanie nie brał udziału w postępowaniu prowadzącym do wydania zaskarżonej decyzji i zdaniem EBC nie musiał brać w nim udziału.

Wnoszący odwołanie podnosi wreszcie, że Sąd błędnie oddalił jego zarzut naruszenia prawa do bycia wysłuchanym i że błąd ten wynikał również z nieuwzględnienia przez Sąd faktu, że wnoszący odwołanie nie brał udziału w postępowaniu prowadzącym do wydania zaskarżonej decyzji.

Zarzut drugi, dotyczący błędu Sądu w zakresie sposobu, w jaki Sąd potraktował z jednej strony decyzję EBC przed przeprowadzeniem przeglądu przez Administracyjną Radę Odwoławczą EBC, a z drugiej strony decyzję EBC po przeprowadzeniu przeglądu przez Administracyjną Radę Odwoławczą. W tym względzie wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył uzasadnione oczekiwania, które stworzył w drodze postanowienia z dnia 17 listopada 2021 r., Trasta Komerčbanka/EBC (T-247/16 RENV, niepublikowane, EU:T:2021:809).

Zarzut trzeci, dotyczący błędnego oddalenia przez Sąd zarzutu wnoszącego odwołanie dotyczącego naruszenia art. 24 ust. 7 SSMR⁽¹⁾ poprzez błędne przyjęcie, że przepis ten przewiduje wydanie decyzji ze skutkiem ex tunc. Takie stanowisko Sądu zostało uznane za błędne również przez Komisję [zob. pkt 37 postanowienia z dnia 17 listopada 2021 r., Trasta Komerčbanka/EBC (T-247/16 RENV, niepublikowane, EU:T:2021:809)].

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. 2013, L 287, s. 63).